

Oláh András

arcodat viszem

már rég felöltöztél a halálhoz és itt
hagytad nekünk az otthontalan álmokat
az emlékezetből kikoptatott napok
ott gurulnak az októberi szél
pofozta falevelek között
– már más dimenzióban vacogunk:
én az időre gondolok ami nincs többé
ami hajítófát sem ér nélküled...
nézem a szemedben virágzó éjszakát
és reménykedem hogy találsz valamit
amiért még érdemes... s tudnod kell:
arcodat viszem ha elmegyek

alvajáró

még hozom a statisztikai átlagot:
a kávé két cukorral iszom
a pulóverem könyökben megnyúlt
fejgörcs kínoz ha front van
s alvajáróként élem napjaim
mióta nem kulcsolódik rám az életed...
most egyvonalban vagy velem
nem kötsz belém
pedig tudom mennyi
mérget szórt közénk a megszokás
már nem érdekelnek a trópusi virágok
hosszúra nyúló árnyai
sem a kettétört remény
este pedig elalszom – nélküled...

Oláh András 1959-ben született Hajdúnánáson. Ratkó József- és Ady Endre-díjas költő, drámaíró. Mátészalkán él. Legutóbbi kötete: *Visszafelé* (versek, 2019.)

játszótereink

egy játszótér szögletén
 ahol behúzott nyakú fák
 nyöszörögtek a szélben
 arcod levélerezetén
 botladoztak ujjaim
 a fűszálak testednek feszültek
 s amikor tekinteted szemaforja
 végre zöldre váltott
 egymásba kóstoltunk mohón

Kis házas Madonna (2014), vegyes technika.